

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ADSITS „Balkan and Sea properties”

Strona pozwana: dyrektor dyrekcji „Zaskarżanie i zarządzanie egzekucją” w Warnie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 80 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku dostaw między osobami powiązаныmi, w zakresie w jakim świadczenie wzajemne przewyższa wartość wolnorynkową, podstawę opodatkowania tylko wtedy stanowi wartość wolnorynkowa czynności, gdy dostawca nie ma pełnego prawa do odliczenia podatku, który przypada na zakup lub produkcję towarów będących przedmiotem dostawy?
- 2) Czy art. 80 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie wtedy, gdy dostawca skorzystał z pełnego prawa do odliczenia podatku od towarów i usług stanowiących przedmiot kolejnych dostaw między osobami powiązаныmi o wartości przewyższającej wartość wolnorynkową, a to prawo do odliczenia nie było skorygowane na podstawie art. 173-177 dyrektywy, nie musi ustanowić żadnych środków, na podstawie których jako podstawa opodatkowania jest określana wyłącznie wartość wolnorynkowa?
- 3) Czy w art. 80 ust. 1 dyrektywy 2006/112 są wyczerpująco wymienione przypadki, które określają przesłanki, w razie wystąpienia których państwo członkowskie może przyjąć środki, na podstawie których podstawę opodatkowania przy dostawach stanowi wartość wolnorynkowa czynności?
- 4) Czy krajowy przepis prawny taki jak w art. 27 ust. 3 nr 1 Zakon za danak varhu dobavenata stoynost (ustawy o podatku VAT) jest dopuszczalny w innych okolicznościach niż wymienione w art. 80 ust. 1 lit. a)-c) dyrektywy 2006/112?
- 5) Czy w przypadku takim jak niniejszy przepis art. 80 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/112 ma skutek bezpośredni i sąd krajowy może go bezpośrednio stosować?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-624/10)

(2011/C 72/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: M. Afonso, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy dyrektywy o podatku VAT, a w szczególności na mocy jej art. 168, 171, 193, 194, 204 i 214 w ten sposób, że w tytule IV instrukcji administracyjnej nr 105 z dnia 23 czerwca 2006 r. (sygn. akt 3 A-9-06) wprowadziła udogodnienie administracyjne stanowiące odstępstwo od systemu przeliczenia podatku VAT na nabywcę oraz przewidujące, między innymi, obowiązek ustanawiania przedstawiciela podatkowego przez sprzedawcę lub usługodawcę mającego siedzibę poza Francją;
- obciążenie Republice Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja twierdzi, że francuskie przepisy, stanowiące odstępstwo od systemu przeliczenia podatku VAT na nabywcę, są z kilku powodów niezgodne z prawem Unii Europejskiej.

Po pierwsze, podatnicy, którzy pragną skorzystać z systemu wprowadzonego na mocy tytułu IV instrukcji administracyjnej o sygn. 3 A-9-06 zobowiązani są ustanowić przedstawiciela podatkowego, co jest niezgodne z art. 204 dyrektywy o podatku VAT. Ten ostatni przepis zezwala państwom członkowskim na nakładanie tego rodzaju obowiązku jedynie w wypadku, gdy w relacjach z państwem siedziby podatnika nie istnieje żaden mechanizm pozwalający na wzajemną pomoc w zakresie podatków pośrednich, podobny do mechanizmu istniejącego wewnątrz Unii.

Po drugie, omawiane udogodnienie administracyjne nakłada ponadto na sprzedawcę obowiązek uzyskania numeru identyfikacji podatkowej VAT we Francji, co jest niezgodne z art. 214 ust. 1 dyrektywy o podatku VAT. Z przepisu tego wynika bowiem, że obowiązek uzyskania numeru identyfikacji podatkowej VAT nie dotyczy podatników, którzy na terytorium państwa członkowskiego, w którym nie mają siedziby dostarczają towary lub wykonują usługi poddane systemowi rozliczania się z VAT przez nabywcę towarów lub usług, w szczególności na mocy art. 194 dyrektywy o podatku VAT.

Wreszcie, po trzecie, omawiany system zakłada potrącanie podatku VAT podlegającego odliczeniu przez sprzedawcę lub usługodawcę z podatkiem VAT pobranym przez jednego lub więcej jego klientów. Jest to niezgodne z przepisami art. 168 i 171 dyrektywy o podatku VAT, na mocy których potrącenie podatku VAT podlegającego odliczeniu z pobranym podatkiem VAT powinno następować na poziomie każdego podatnika. Art. 11 omawianej dyrektywy nie może stanowić podstawy prawnej tego rodzaju odstępstwa.